

59de Møde.

Tirsdag den 17. Januar Kl. 1.

Formanden: Da det paagældende Udvalg endnu ikke har afgivet Betænkning, skal jeg lade den første paa Dagsordenen opførte Sag udgaa.

Den anden paa Dagsordenen opførte Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 98 om Statens Tjenestemænd af 31. Marts 1931. (Aldersgrænse for Dommere).

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3627; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2446).

Sagen sattes til Forhandling.

Hans Rasmussen: Det lille, af to korte Paragraffer bestaaende, let overskuelige Lovforslag, som i dette Øjeblik sættes til Forhandling, drejer sig formelt om en Ændring i Tjenestemandsløven, saaledes som denne vedtoges i 1919 og blev ændret ved Loven af 1931, men reelt drejer det sig om et Forsøg paa at tilvejebringe en yderligere Udbygning af den gældende Retsplejeordning, idet det tilsigtes at faa indført en Bestemmelse om, at Dommere skal afskediges, naar de er 70 Aar gamle. For Tiden falder Dommene jo ind under de særlige Bestemmelser, der er truffet for lang Tid tilbage, og den nuværende Ordning mener jeg ikke kan siges at være betryggende, idet man ikke kan gaa ud fra, at Dommere, naar de er 70 Aar gamle, gennemsnitlig er i Besiddelse af deres fulde Evner til at udfylde den vigtige Gerning, som er dem betroet, ikke kan siges i højere Grad at være i Besiddelse af disse Evner, end Tilfældet er for Statens øvrige Tjenestemænd.

Dette det reelle Indhold af Lovforslaget, det, der tager Sigte paa den bedst mulige Sikring af Retsplejeforholdene, forekommer mig at være det vigtigste, vi har at overveje ved Behandlingen af denne Sag.

I øvrigt er der efter min Bedømmelse to Spørgsmaal, man maa tage Stilling til, naar man gaar til en Lovgivning af denne Art, for det første, om de Forhold, der hersker, kan siges at være af den Art, at en ændret Lovgivning er ønskelig, og for det andet, om det med Rette kan siges, at Bestemmelserne i Grundlovens § 71 er til Hinder for at gennemføre en Lovbestemmelse om en almindelig Aldersgrænse for Dommere.

Hvad nu det første angaar, mener jeg, at jeg helt ud maa give den højtærede Justitsminister Ret i den Motivering, han fremkom med, da han fremsatte Lovforslaget: Det er uheldigt ogsaa for Retsplejens Udøvelse at have Dommere, der bliver siddende op i en til Tider endog meget høj Alder, og naar Staten har ment, det var i sin Orden at træffe de nugældende Bestemmelser for Statens øvrige Tjenestemænd, synes jeg, der er nok saa megen Anledning til at have en fast Aldersgrænse for Dommernes Vedkommende. For øvrigt kan det ikke siges at være helt tiltalende, at Dommere i Læ af de Bestemmelser, der har været praktiseret, er blevet siddende saa længe i deres Embeder, som Tilfældet nu og da har været og for adskilliges Vedkommende fremdeles er det.

Jeg beklager i denne Forbindelse, at den Henstilling, som den højtærede Justitsminister for et Aars Tid siden udsendte til de Dommere, der var fyldt 70 Aar, om at søge deres Afsked, ikke blev fulgt af dem alle; thi det er vel nok rigtigt, hvad der i sin Tid blev anført af Ørsted under Grundlovsforhandlingerne i 1849, at allerede i 65 Aars Alderen maa adskillige Dommere siges at være saa sløvede og svækkede, at de ikke er i Stand til at udføre deres Gerning paa tilfredsstillende Maade.

Jeg mener i øvrigt at maatte give Ministeren Ret i den Betragtning, som Ministeren lod komme frem ved Fremsættelsen af Lovforslaget, den Betragtning, ud fra hvilken man maa sige, at den nye Retsplejeordning — og jeg kan tilføje den nye Straffelovs Praktisering — maa siges at stille endnu strengere Krav til Indehaverne af Dommerembederne end tidligere. Det gælder om, at man paa disse vigtige Poster har Folk, der fuldt ud er i Stand til at røgte deres Gerning paa en saadan Maade, at der ikke med Rette kan opstaa Kritik eller brede sig den Betragtning ude omkring i Befolkningen, at de Domme, der afsiges, og den Retspraksis, der bringes til Udførelse, skyldes, at Dommerembedets Indehaver er blevet for gammel.